

ഭാരതത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികജ്ഞാനവും സാംസ്കാരികപൈതൃകവും പരിപോഷിപ്പിക്കുകയും പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മഹദ്ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, അവയുടെ മൂല്യവും വ്യക്തതയും ഒട്ടും ചോർന്നുപോകാതെതന്നെ, നൂതന സാങ്കേതികവിദ്യ ഉപയോഗിച്ച് പരിരക്ഷിക്കുകയും ജിജ്ഞാസുകൾക്ക് സൗജന്യമായി പകർന്നുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുക എന്ന ശ്രേയസ് ഫൗണ്ടേഷന്റെ ലക്ഷ്യ സാക്ഷാത്കാരമാണ് ശ്രേയസ് ഓൺലൈൻ ഡിജിറ്റൽ ലൈബ്രറി.

ഗ്രന്ഥശാലകളുടെയും ആദ്ധ്യാത്മിക പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെയും വ്യക്തികളുടെയും സഹകരണത്തോടെ കോർത്തിണക്കിയിരിക്കുന്ന ഈ ഓൺലൈൻ ലൈബ്രറിയിൽ അപൂർവ്വങ്ങളായ വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങൾ സ്കാൻ ചെയ്ത് മികവാർന്ന ചെറിയ പി ഡി എഫ് ഫയലുകളായി ലഭ്യമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇവ കമ്പ്യൂട്ടറിലോ പ്രിന്റ് ചെയ്തോ എളുപ്പത്തിൽ വായിക്കാവുന്നതാണ്.

ശ്രേയസ് ഓൺലൈൻ ഡിജിറ്റൽ ലൈബ്രറിയിൽ ലഭ്യമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വ്യക്തിപരമായ ആവശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി സൗജന്യമായി ഉപയോഗിക്കാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ വാണിജ്യപരവും മറ്റുമായ കാര്യങ്ങൾക്കായി ഇവ ദുരുപയോഗം ചെയ്യുന്നത് തീർച്ചയായും അനുവദനീയമല്ല.

ഈ ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിന് മുതൽക്കൂട്ടായ ഈ പുണ്യഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചയിതാവിനും പ്രകാശകർക്കും നന്ദി രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

ശ്രേയസ് ഓൺലൈൻ ഡിജിറ്റൽ ലൈബ്രറിയെക്കുറിച്ചും ശ്രേയസ് ഫൗണ്ടേഷനെക്കുറിച്ചും കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ അറിയാനും പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പങ്കാളിയാകാനും ശ്രേയസ് വെബ്സൈറ്റ് സന്ദർശിക്കുക.

ശ്രീനാരായണഗുരുദേവകൃതികൾ

17. അനുഭൂതിദശകം

(‘ശിവാരവിന്ദം’ വ്യാഖ്യാനം)

വ്യാഖ്യാതാ :

ഡ്രെപാ. ജി. ബാലകൃഷ്ണൻ നായർ

പ്രസാധകർ :

ശ്രീനാരായണ പബ്ലിഷിംഗ് ഹൗസ്
ചെമ്പഴുതി :: തിരുവനന്തപുരം-17

Malayalam

ANUBHOOTHIDASAKAM
PRAPANCHASUDDHIDASAKAM

By

SREE NARAYANA GURUBEVAN

With Commentary, Sivaravindam

Commentator

Prof. G. BALAKRISHNAN NAIR

Sivaravindam, Palkulangara

Trivandrum

Published by

SREE NARAYANA PUBLISHING HOUSE

Chempazhathi, Trivandrum-17

First Edition—November 1979

Rs. 1.75

Rights reserved

Printed at

K. B. Press, Trivandrum-1

അനുഭൂതിദശകം

- മംഗളമേന്മേലരുളും
തങ്ങളിലൊന്നിച്ചിടുന്ന സർവ്വജ്ഞൻ
സംഗമൊന്നിലുമില്ലാ—
തംഗജരിപ്പവിൽ തെളിഞ്ഞു കൺകാണം. 1
- കാണം കണ്ണിലടങ്ങി—
ക്കാണുന്നില്ലീ നിരന്തരം സകലം
കാണം ചെവിയിലടങ്ങു—
നോണം തപ്തകിൽ തുലഞ്ഞുമററതുപോം. 2
- പോമിതുപോലെ തുടങ്ങി—
പ്പോമുരസമപ്പറത്തു നാവതിലും
പോമിതുപോലെ തുടങ്ങി—
പ്പോമിതു വായ് മുതലെഴുന്നെരിശ്രിയമാം. 3
- ഇശ്രിയമായിടുന്നാ—
ളിശ്രിയവും കെടുമതന്നു കൂരിരുളാം
മന്നിലുരുണ്ടുവിഴുമ്പോൽ
തന്നിലകൈവിട്ടു തെറ്റി വടമററാൽ. 4
- അററാലിരുളിലിരിക്ക—
ന്നററാനിവന്നെന്തെല്ലിലല്ലലും
ചുറ്റും കതിരിടുവോൻ തൻ
ചുററായ് മററാതിരുട്ടു വിലസിടുമോ ? 5

വിലസിടുവോനിവന്നെ—
 ലലസത താനേ കടന്നുപിടിക്കൂടും
 നിലയിതുതന്നെ നമുക്കീ—
 നിലയനമേരുമ്പോഴാണെന്നൊന്നും. 6

ആനന്ദക്കടൽ പൊങ്ങി—
 താനേ പായുന്നിതാ പരന്നൊരുപോൽ
 ജ്ഞാനംകൊണ്ടിതിലേറി—
 പ്പാനംചെയ്യുന്നു പരമഹംസജനം. 7

ജനമിതുകണ്ടു തെളിഞ്ഞാൽ
 ജനിമൃതികൈവിട്ടിരിക്കുമെന്നിലയിൽ
 മനതളിരൊന്നു കലർന്നാ—
 ലനവരതം സൗഖ്യമെന്നുതന്നെ വരും. 8

വരുമിതിലൊന്നു നിനയ്ക്കിൽ
 കരളിലഴിഞ്ഞൊഴുകീടുമിമ്പമുറം
 കരുതരുതൊന്നുമിന്നൊ—
 ലൊരുപെരുളായിടുമെന്നുതന്നെയവൻ. 9

അവനിവന്നെൻ നിനയ്ക്കു—
 നവന്നൊരു പതിയെന്നിരിക്കിലും പശുവാം
 അവികലമാഗ്രഹമൊന്നാ—
 ലവകലിതാനന്ദവെള്ളമോടിവരും. 10

അനുഭൂതിദശകം

‘ശിവാഭാവിനം’ വ്യാഖ്യാനം

അരവിന്ദഗുരുവന്ദേ
വേദാന്തശിവരൂപിണം
സച്ചിദാനന്ദമാതമാനം
സർവാത്മകമനാമയം

പ്രപഞ്ചാനുഭവമാണ് ഒരു ലൗകികന്റെ അനുഭവം. അതോ സ്വന്തം ദേഹത്തെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ളതുമാണ്. ദേഹം പോയാൽ അതോടെ പ്രപഞ്ചാനുഭവം ഇല്ലാതാകുന്നു. പിന്നെയെല്ലാം ശൂന്യമെന്നാണ് ഒരു ലൗകികന്റെ തോന്നൽ. ദേഹത്തിനപ്പുറം എല്ലാം കൂരിരുട്ട്. നേരേ മറിച്ച് ദേഹമുള്ളപ്പോൾതന്നെ താൻ ദേഹമല്ല, ബോധാനുഭവമായ ആത്മാവാണ് എന്നനുഭവിക്കുന്നതാണ് സത്യദർശിയുടെ അനുഭവം. ഈ അനുഭവം വന്നയാൾ പ്രപഞ്ചത്തിലുടനീളം ആത്മസ്വരൂപംതന്നെ ദർശിക്കുന്നു. ദേഹം പോയാലും താൻ സനാതനമായി അനുഭവസ്വരൂപമായി സ്വയം പ്രകാശിച്ചു നില്ക്കുമെന്നയാൾക്കു സംശയമില്ലാതെ തെളിയുന്നു. പത്തു ശ്ലോകങ്ങളടങ്ങുന്ന ‘അനുഭൂതിദശകം’ എന്ന കൃതിയിൽ ഈ രണ്ടനുഭവങ്ങളെയും താരതമ്യപ്പെടുത്തി കാണിച്ചുതരികയാണ് ശ്രീനാരായണഗുരുദേവൻ. ആദ്യമായി പ്രപഞ്ചാനുഭവത്തിന്റെ കഴമ്പില്ലായ്മയോടെ വിവരിക്കുന്നത്. മറ്റു ചില കൃതികളിലെന്നപോലെ ഓർമ്മിക്കാൻ എളുപ്പത്തിനായി ഇതിലെ പദ്യങ്ങളിലും അന്താദിപ്രാസം അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

സത്യദർശനത്തിനവസരമുണ്ടാക്കുന്ന ജ്ഞാനദൃഷ്ടിയെ വാഴ്ത്തുകയാണ് സത്യദർശിയായ കവി ആദ്യം ചെയ്യുന്നത് :-

1. മംഗളമെന്നേലരുളും

തങ്ങളിലൊന്നിച്ചിടുന്ന സർവ്വജ്ഞൻ
 സംഗമമൊന്നിലുമില്ലാ—
 തംഗജരിപുവിൽ തെളിഞ്ഞു കൺകാണം.

തങ്ങളിൽ — ഇന്ദ്രിയാനുഭവങ്ങളിൽ; ഒന്നിച്ചിടുന്ന — എല്ലാറ്റിലും തുല്യമായി പ്രകാശിച്ചു വർത്തിക്കുന്ന; സർവ്വജ്ഞൻ — എല്ലാമറിയുന്ന ഭഗവാൻ; എന്തേൽ — എന്റെ നേരെ; മംഗളം അരുളും — നന്മ ചൊരിയും; സംഗമമൊന്നിലുമില്ലാതെ — അതോടെ വിശേഷിച്ചൊന്നിലും എന്തൊരെന്ന ചിന്തയില്ലാതെ; അംഗജരിപുവിൽ — കാമാരിയായ ഭഗവാങ്കൽ; തെളിഞ്ഞു — സുവ്യക്തമായി; കൺകാണം — എന്റെ ജ്ഞാനദൃഷ്ടി തെളിയുകയും ചെയ്യും.

ഇന്ദ്രിയാനുഭവങ്ങളിൽ എല്ലാറ്റിലും തുല്യമായി പ്രകാശിച്ചുവർത്തിക്കുന്ന എല്ലാമറിയുന്ന ഭഗവാൻ എന്റെ നേരെ നന്മ ചൊരിയും. അതോടേ വിശേഷിച്ചൊന്നിലും എന്തൊരെന്ന ചിന്തയില്ലാതെ കാമാരിയായ ഭഗവാങ്കൽ എന്റെ ജ്ഞാനദൃഷ്ടി തെളിയുകയും ചെയ്യും.

തെളിഞ്ഞു കൺകാണും

ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ ബോധസ്വരൂപമായ സത്യത്തിന്റെ ഉപകരണങ്ങൾ മാത്രമാണ്. ഏതിന്ദ്രിയത്തിലും കൂടി വിഷയത്തെ ഗ്രഹിക്കുന്നത് ഒരേ ഒരു ബോധമാണ്. കണ്ണിൽകൂടി രൂപം ഗ്രഹിക്കുന്ന അതേ ബോധം തന്നെ യാണു് ചെവിയിൽകൂടി ശബ്ദം ഗ്രഹിക്കുന്നതും. കണ്ണെന്ന ഉപകരണം അംഗീകരിക്കുമ്പോൾ ബോധം രൂപാനുഭവത്തിനു പാത്രമായിത്തീരുന്നു. അതുപോലെ ഓരോ ഇന്ദ്രിയം അംഗീകരിക്കുമ്പോഴൊക്കെ ഓരോ ഭിന്നാനുഭവം വന്നു ചേരുന്നു. ഭിന്നാനുഭവങ്ങളെല്ലാം അറിയുന്ന സർവ്വജ്ഞൻ

നാണ് ബോധം. എന്നാൽ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ ഒഴിവാക്കാമെങ്കിൽ ആ സർവ്വജ്ഞനിൽ അതോടെ ഭിന്നാനുഭവം നിലയ്ക്കും. സർവ്വജ്ഞനായ ബോധംമാത്രം സ്വയം പ്രകാശിച്ചു വീളുകയും ചെയ്യും. ഈ അനുഭവമാണ് ജ്ഞാനദൃഷ്ടി. ഇന്ദ്രിയസംഗം വേർപെടുത്തിയാലെ ഇതു സാധ്യമാവൂ. ഇന്ദ്രിയസംഗം വേർപെടുന്നതോടെ വിഷയങ്ങളില്ലാതാവുമ്പോൾ കാമങ്ങളെല്ലാം. ഇതുതന്നെയാണ് ശിവന്റെ കാമാരിത്വം. ഇങ്ങനെ സ്വയം പ്രകാശിക്കുന്ന ബോധാനുഭവം ഭഗവത് കാരുണ്യത്താൽ തന്നിക്കണ്ടായിത്തീരുന്ന സ്വയം നിശ്ചയദാർഢ്യത്തോടെ ഉറപ്പു വരുത്തുകയാണു സത്യജിജ്ഞാസു ഇവിടെ.

ഇന്ദ്രിയങ്ങളൊന്നും സ്വയംപര്യാപ്തങ്ങളല്ല. ബോധത്തിന്റെ സഹായമില്ലെങ്കിൽ അവയും അവയുടെ വിഷയവും പിന്നെ വെറും ശൂന്യമാണ്. ഇനിയും ഒരിന്ദ്രിയത്തിന് അതിന്റെ അല്പവിഷയത്തെയല്ലാതെ മറെറാന്നിന്റെയും കാട്ടിത്തരാനുള്ള കഴിവുമില്ല. ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ ഈ അല്ലാത്തവേമുപേക്ഷിക്കാതെ പൂർണ്ണാനുഭവമെങ്ങനെയുണ്ടാകാനാണ്? ഇക്കാര്യമാണിനി പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. കണ്ണ്, ചെവി, ത്വക്ക് എന്നീ ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങളുടെ അല്ലാത്തവേ രഹസ്യമാണ് രണ്ടാം പദ്യത്തിൽ വിവരിക്കുന്നത് :-

2. കാണം കണ്ണിലടങ്ങി-

കാണുന്നില്ലീ നിരന്തരം സകലം

കാണം ചെവിയിലടങ്ങു -

നോണം ത്വക്കിൽ തുലഞ്ഞുമററതുപോം.

കാണം കണ്ണിൽ - രൂപം മാത്രം കാണാൻ കഴിവുള്ള കണ്ണിൽ; നിരന്തരം - സദാ; സകലം - എല്ലാം; അട

ങ്ങിക്കാണുന്നില്ല - അനുഭവവിഷയമായി തീരുന്നില്ല ; ചെവിയിൽ - ചെവിയിൽ; ക്വാണം - ശബ്ദം; അടങ്ങുന്നോണം - മാത്രമേ അനുഭവപ്പെടുന്നുള്ളൂ എന്നതുപോലെ; തപ്തകിൽ - തൊലിയിൽ ; മററതു - സ്വർഗ്ഗം മാത്രം; തുലഞ്ഞുപോം - അനുഭവിച്ചുതീരും.

രൂപം മാത്രം കാണാൻ കഴിവുള്ള കണ്ണിൽ സദാ എല്ലാം അനുഭവവിഷയമായിത്തീരുന്നില്ല. ചെവിയിൽ ശബ്ദം മാത്രമേ അനുഭവപ്പെടുന്നുള്ളൂ എന്നതുപോലെ തൊലിയിൽ സ്വർഗ്ഗം മാത്രം അനുഭവിച്ചുതീരും.

ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ ബോധത്തിന്റെ ജഡോപകരണങ്ങൾ മാത്രമാണ്. ഒരിന്ദ്രിയത്തിന് ഒരു വിഷയമല്ലാതെ ഗ്രഹിക്കാൻ പറുന്നില്ല. ആ ഇന്ദ്രിയമില്ലെങ്കിൽ ആ വിഷയവും അതോടെ ഇല്ലാതാകും. കണ്ണിനു രൂപം മാത്രമേ ഗ്രഹിക്കാൻ പറൂ. അതുപോലെ ചെവിക്ക് ശബ്ദവും തപ്തകിനു സ്വർഗ്ഗവും മാത്രമേ ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. ഉപകരണങ്ങൾ ഇല്ലാതായാൽ വിഷയങ്ങളും ഇല്ലാതാകുന്നതുകൊണ്ട് വിഷയങ്ങൾ ഏതോ ശുദ്ധവസ്തുവിൽ ഉപകരണങ്ങളുണ്ടാകുന്ന കാഴ്ചകൾ മാത്രമാണെന്നു തെളിയുന്നു. പച്ച നിറമുള്ള ഒരു കണ്ണാടിയിൽകൂടി പുറത്തേയ്ക്കു നോക്കിയാൽ പ്രപഞ്ചമാകെ പച്ച നിറമുള്ളതായി കാണപ്പെടും. പ്രപഞ്ചം വാസ്തവത്തിൽ പച്ചയായതുകൊണ്ടല്ലല്ലോ അങ്ങനെ കാണപ്പെടുന്നത്. ആ പച്ചനിറം ഉപകരണം തല്ലാലത്തേയ്ക്കുണ്ടാകുന്ന വെറും കാഴ്ച മാത്രമാണ്. ഇങ്ങനെ പരിശോധിച്ചാൽ രൂപസ്വർശാദി വിഷയാനുഭവങ്ങൾ ഏതോ ശുദ്ധവസ്തുവിൽ കണ്ണ്, തൊലി മുതലായ ഉപകരണങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിത്തീർന്ന താല്ക്കാലികാനുഭവങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നു കാണാൻ കഴിയും. ഏതു ശുദ്ധവസ്തുവാണു് ഉപകരണങ്ങളിലൂടെ ഇങ്ങനെ വിഷയരൂപം കൈക്കൊ

ഇതുപോലെ കാണപ്പെടുന്നത് എന്നു കണ്ടുപിടിക്കുന്നതാണ് സത്യസാക്ഷാത്കാരം.

രസാനുഭവത്തിന്റെ കാര്യംകൂടി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച ശേഷം വിഷയാനുഭവങ്ങളെല്ലാം ഉപകരണങ്ങളായ ഇന്ദ്രിയങ്ങളിൽ അടങ്ങുന്നവയാണെന്നു കാട്ടിത്തരിയ്ക്കയാണ് മൂന്നാം പദ്യത്തിൽ :-

3. പോമിതുപോലെ തുടങ്ങി-

പ്പോമുരസമപ്പൊത്തു നാവതിലും

പോമിതുപോലെ തുടങ്ങി-

പ്പോമിതുവായ് മുതൽപ്പഴുന്നൊരിന്ദ്രിയവും.

ഇതുപോലെ തുടങ്ങി-മേൽ രൂപം, ശബ്ദം, സ്പർശം എന്നിവയുടെ കാര്യം വിവരിച്ചപോലെ മറിന്ദ്രിയവിഷയങ്ങളും; പോം - ഉപകരണങ്ങളിൽ അടങ്ങി ഇല്ലാതാകും; അറുരസം - അനുഭവിച്ചതീരുന്ന രസം; അപ്പൊത്തു നാവതിലും - പ്രത്യേകമായി ഒഴിഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന നാവെന്ന ഇന്ദ്രിയത്തിലും; പോം - അടങ്ങി അവസാനിക്കും; ഇതുപോലെ തുടങ്ങി - ഇതേ രീതിയിൽതന്നെ; പോം - ഗന്ധം മൂക്കിലടങ്ങി അവസാനിക്കും; വായ് മുതൽ-വായിലുള്ള വാഗിന്ദ്രിയം മുതൽ; എഴുന്നൊരിന്ദ്രിയവും - എണ്ണാവുന്ന കർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങളും; ഇതുപോം - ഇതേ രീതിയിൽതന്നെ അനുഭവമുളവാക്കി അടങ്ങും.

മേൽ രൂപം, ശബ്ദം, സ്പർശം എന്നിവയുടെ കാര്യം വിവരിച്ചപോലെ മറിന്ദ്രിയവിഷയങ്ങളും ഉപകരണങ്ങളിൽ അടങ്ങി ഇല്ലാതാകും. അനുഭവിച്ചതീരുന്ന രസം പ്രത്യേകമായി ഒഴിഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന നാവെന്ന ഇന്ദ്രിയത്തിലും അടങ്ങി അവസാനിക്കും. ഇതേ രീതിയിൽതന്നെ

ഗന്ധം മൂക്കിലടങ്ങി അവസാനിക്കും. വായിലുള്ള വാഗി
 ത്രിയം മുതൽ എണ്ണാവുന്ന കർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങളും ഇതേ രീതി
 യിൽതന്നെ അനുഭവമുളവാക്കി അടങ്ങും.

ജ്ഞാനകർമ്മേന്ദ്രിയ രഹസ്യം

ചെവി, തൊലി, കണ്ണ്, നാവു, മൂക്ക് എന്നിവ
 യാണു ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങൾ. ശബ്ദം, സ്പർശം, രൂപം,
 രസം, ഗന്ധം എന്നിവയാണു യഥാക്രമം അവയുടെ
 വിഷയങ്ങൾ. കൈ, കാലു, വാക്കു, ജനനേന്ദ്രിയം,
 വിസർജ്ജനേന്ദ്രിയം എന്നിവയാണു കർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങൾ.
 എടുക്കുക, നടക്കുക, സംസാരിക്കുക, ആനന്ദിപ്പിക്കുക,
 വിസർജ്ജിക്കുക എന്നിവയാണു യഥാക്രമം അവയുടെ
 വിഷയങ്ങൾ. ദ്രോകത്തിൽ 'വായു' എന്നു പറഞ്ഞിരി
 ക്കുന്നതു വാഗിന്ദ്രിയത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചാണു്. മറ്റു കർമ്മേ
 ന്ദ്രിയങ്ങളും അതോടൊപ്പം ഗ്രഹിക്കപ്പെടേണ്ടവയാണു്.
 ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങൾ വിഷയങ്ങളെ അംഗീകരിക്കുന്നു.
 കർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങൾ അവയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഓരോ
 ഇന്ദ്രിയവും ഓരോ വിഷയത്തിൽ നിയമേന പ്രവർത്തി
 ക്കുന്നവയാണു്. എന്നാൽ ഈ ഉപകരണങ്ങളിൽകൂടിയെ
 ല്ലാം വിഷയങ്ങളെ അനുഭവിക്കുന്ന വസ്തു ഒന്നാണെന്ന
 കാര്യത്തിൽ ആർക്കും സംശയം വരുമെന്നതോന്നുന്നില്ല.
 കാണുന്നതും കേൾക്കുന്നതും നടക്കുന്നതും ആനന്ദിക്കുന്നതും
 ഒക്കെ ഞാൻ തന്നെയാണെന്നാണല്ലോ എല്ലാവരുടെയും
 അനുഭവം. എല്ലാ ഉപകരണങ്ങളെയും പ്രവർത്തിപ്പി
 ക്കുന്നതു 'ഞാൻ' ആണെങ്കിൽ 'ഞാൻ' ഉപകരണങ്ങളിൽ
 നിന്നും ഭിന്നനാണെന്നു തീർച്ച. ഉപകരണങ്ങളില്ലെങ്കിൽ
 എനിക്ക് അവയുടെ അനുഭവങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല.
 അപ്പോൾ ഉപകരണങ്ങളെ അകറ്റിയിട്ടു് 'ഞാൻ' തനി
 യേ നിന്നാൽ അതായിരിക്കും എന്റെ യഥാർത്ഥസ്വരൂ

പം. അപ്പോഴുള്ള അനുഭവം കണ്ടെത്തുകയാണു സത്യം
നഭവം.

ഇനിയും ഈ ലോകത്തു് ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ ഒഴിഞ്ഞു
മാറിയ ഒന്നുഭവപട്ടം കാണാനുണ്ടോ? ഗാഢനിദ്ര അഥവാ
സുഷുപ്തി അത്തരം അനുഭവമാണല്ലോ എന്നാണുതത്ത്വ
തായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതു് :-

4. ഇന്ദ്രിയമായിടമന്നാ -

ഇന്ദ്രിയവും കെടുമതന്നു കൂരിരുളാം

മന്നിലുരുണ്ടുവിഴുപോൽ

തന്നിലകൈവിട്ടുതെറ്റിവടമററാൽ

അന്നാരം - വിഷയങ്ങളെ അനുഭവിക്കുന്ന ജാഗ്രദവ
സ്ഥയിൽ; ഇന്ദ്രിയമായിടം - കണ്ണു്, മുക്കു് തുടങ്ങിയ ഇ
ന്ദ്രിയങ്ങൾ ബോധത്തിന്റെ ഉപകരണങ്ങളായി പ്രവർ
ത്തിക്കും; ഇന്ദ്രിയവും കെടും - എന്നാൽ ഗാഢനിദ്രയിൽ
ഈ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ പ്രവർത്തനരഹിതങ്ങളാവും; അന്നു്
അതു കൂരിരുളാം - അപ്പോൾ ഇന്ദ്രിയാനുഭവമെല്ലാം കൂരിരു
ട്ടായിമാറും; വടമററാൽ - വടത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നയാൾ
അതു മുറിഞ്ഞാൽ; തന്നിലകൈവിട്ടു് - വടത്തിലെ സ
ഞ്ചാരമെന്ന സ്ഥിതിമാറിയിട്ടു്; മന്നിലുരുണ്ടുവിഴു
പോൽ - തറയിൽ വീഴാനിടവരുന്നതുപോലെയാണു് ജാ
ഗ്രത്തിലെ വിഷയാനുഭവംവിട്ടു സുഷുപ്തിനുഭവത്തിലേയ്ക്കു
കടക്കുന്നതു്.

വിഷയങ്ങളെ അനുഭവിക്കുന്ന ജാഗ്രദവസ്ഥയിൽ
കണ്ണു, മുക്കു തുടങ്ങിയ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ ബോധത്തിന്റെ ഉപ
കരണങ്ങളായി പ്രവർത്തിക്കും. എന്നാൽ ഗാഢനിദ്രയിൽ
ഈ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ പ്രവർത്തനരഹിതങ്ങളാവും. അപ്പോൾ

ഇന്ദ്രിയാനുഭവമെല്ലാം കൂരിരുട്ടായിമാറും. വടത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നയാൾ അതു മുറിഞ്ഞാൽ വടത്തിലെ സഞ്ചാരമെന്ന സ്ഥിതിമാറിയിട്ട് തറയിൽ വീഴാനിടവരുന്നതുപോലെയാണ് ജാഗ്രത്തിലെ വിഷയാനുഭവംവിട്ട സുഷുപ്താനുഭവത്തിലേയ്ക്കു കടക്കുന്നത്.

ഉണർവും ഉറക്കവും

ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ പുറമേ പ്രസരിച്ച വിഷയങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കുന്ന അവസ്ഥയാണ് ജാഗ്രത്തു് അഥവാ ഉണർവു്. ഓരോ ഇന്ദ്രിയവും ഓരോ വിഷയത്തെ ഗ്രഹിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഞാൻ, ഞാൻ എന്നിങ്ങനെ ഉള്ളിൽ സദാ സ്ഫുരിക്കുന്ന ബോധമാണ് എല്ലാ ഇന്ദ്രിയങ്ങളുംവഴി വിഷയത്തെ അനുഭവിക്കുന്നത്. 'ഞാൻ' കണ്ണിനെ ആശ്രയിച്ചാൽ രൂപം അനുഭവിക്കും. ചെവിയെ ആശ്രയിച്ചാൽ ശബ്ദം. ഇങ്ങനെ ഓരോന്നും. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെ 'ഞാൻ' എന്ന ബോധാംശത്തിനു സ്വതഃ ഈ അനുഭവങ്ങളൊന്നുമില്ലെന്നും അതു ഇന്ദ്രിയങ്ങളാകുന്ന ഉപകരണങ്ങളെ ആശ്രയിക്കുന്നതുകൊണ്ടു വന്നുചേരുന്ന അനുഭവങ്ങളാണിവയെന്നും സിദ്ധമാകുന്നു. ഇനിയും ഇന്ദ്രിയങ്ങളിൽനിന്നും മാറി വിഷയാനുഭവങ്ങളൊന്നുമില്ലാതെ നിൽക്കുന്ന ഒരു ഘട്ടം ബോധത്തിനു സംഭവിക്കാറുണ്ടോ എന്നാണന്വേഷിക്കേണ്ടതു്. ബോധം വിഷയാനുഭവങ്ങൾ വെടിഞ്ഞു മാറി നിൽക്കുന്ന അവസ്ഥയാണല്ലോ സുഷുപ്തി അഥവാ ഗാഢനിദ്ര എല്ലാ വിഷയാനുഭവങ്ങളും ഇവിടെ കൂരിരുട്ടായി മാറുന്നു. വടത്തിൽ കളിക്കുന്ന ഒരാൾ ആ കളികളൊക്കെ കാണിക്കതു് വടമെന്ന ഉപകരണത്തെ ആശ്രയിച്ചാണ്. വടം പൊട്ടിയാലോ? കളിയെല്ലാം തീർന്ന് ആളു നിലത്തു വീഴും. അതുപോലെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെന്ന ഉപകരണ

ങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചാണു ജീവൻ ഉണർച്ചിലെ കളിയൊക്കെ കളിക്കുന്നത്. അവ വിട്ടുപോയാലോ? ജീവൻ കളി മതിയാക്കി തന്റെ ഉറവിടമായ ബ്രഹ്മസ്വരൂത്തിലേയ്ക്കു മടങ്ങും. വിഷയാനുഭവമെല്ലാം കൂരിട്ടായി മുരുകയും ചെയ്യും. ഗാഢനിദ്ര വാസ്തവത്തിൽ ജീവന്റെ ബ്രഹ്മപ്രാപ്തിയാണ്. പക്ഷെ വിഷയാനുഭവത്തിനു ഹേതുവായ കൂരിട്ടു് അഥവാ അവിദ്യ പൂർണ്ണമായി വിട്ടുപോകാത്തതുകൊണ്ടു് അതറിയാൻ പറുന്നില്ല. അത്രേയുള്ളു. അവിദ്യകൂടി മാറിയാൽ ജീവനു നേരിട്ടു ബ്രഹ്മാനുഭവമുണ്ടാകും. അതാണു മോക്ഷം.

ഗാഢനിദ്ര അഥവാ സുഷുപ്തി ജീവന്റെ ബ്രഹ്മപ്രാപ്തിയാണെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഇവിടത്തെ ഇരുട്ടു് ഉള്ളതാണോ? അതു മാറിയാൽ എന്താണു സ്ഥിതി? ഈ സംശയങ്ങൾക്കുള്ള മറുപടിയാണ് അഞ്ചാം പദ്യം :-

5. അററാലിരുളിലിരിക്ക-

നൂറോനിവന്നെന്തെല്ലിലല്ലലും

ചുറ്റും കതിരിടുവോൻ തൻ

ചുറ്റായു് മറെറാരിരുട്ടു വിലസിടുമോ ?

അററാൽ - ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ വിഷയാനുഭവം മാറുന്നതോടെ; ഇരുളിലിരിക്കുന്നറോൻ - അവിദ്യാമയമായ ഇരുട്ടുകൊണ്ടു മുടിയിരിക്കുന്ന ആനന്ദബോധമാണു്; ഇവ നെന്തെന്തെല്ലിൽ - ഈ ജീവൻ എന്നറിയാൻ കഴിഞ്ഞാൽ; അല്ലലും - അതോടെ ദുഃഖമെല്ലാം മാറിക്കിട്ടും; ചുറ്റും കതിരിടുവോൻ തൻ - സ്വയം പ്രകാശിച്ചു് ഇക്കാണുന്ന ലോകത്തെ പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ബോധത്തിന്നു്; ചുറ്റായു് - ചുറ്റുമായി അതിനെ മറച്ചു്; മറെറാ

രിതട്ടു വിലസിടുമോ - പിന്നെയൊരിരുട്ടിനു വർത്തിക്കാൻ കഴിയുമോ ?

ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ വിഷയാനുഭവം മാറുന്നതോടെ അവിദ്യാമയമായ ഇരട്ടുകൊണ്ടു മൂടിയിരിക്കുന്ന ആനന്ദബോധമാണ് ഈ ജീവൻ എന്നറിയാൻ കഴിഞ്ഞാൽ അതോടെ ദുഃഖമെല്ലാം മാറിക്കിട്ടും. സ്വയം പ്രകാശിച്ചു ഇക്കാരണമെന്ന ലോകത്തെ പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ബോധത്തിനു ചുറ്റുമായി അതിനെ മറച്ചു പിന്നെയൊരിരുട്ടിനു വർത്തിക്കാൻ കഴിയുമോ ?

ജീവന്റെ അവിദ്യാമറ

ശാഡനിദ്ര അതുതകരമായ ഒരനുഭവമാണ്. സുഖിപ്പിക്കുന്നു എന്നു കരുതുന്ന ഇന്ദ്രിയങ്ങളോ വിഷയങ്ങളോ ഒന്നുംതന്നെ അവിടെയില്ല. ഉണർവ്വരുമ്പോൾ 'ഞാൻ സുഖമായി ഉറങ്ങി, ഒന്നും അറിഞ്ഞില്ല' എന്നാണനുഭവം. ഉറക്കത്തിലുണ്ടായ അനുഭവത്തെയാണൊരാൾ ഉണരുമ്പോൾ ഇങ്ങനെ സ്മരിക്കുന്നത്. അനുഭവിക്കാത്തതു സ്മരിക്കാൻ പാറുകില്ലല്ലോ. ഈ അനുഭവം മൂന്നു കാര്യങ്ങൾ സ്പഷ്ടമായി വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ഉറക്കത്തിൽ ജീവൻ സുഖസ്വരൂപമായി ബാക്കിനില്ക്കുന്നു. ഇതാണ് ഒന്നാമത്തെ കാര്യം. ഉറക്കത്തിൽ രണ്ടാമതൊന്നിന്റെ അനുഭവമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അനുഭവിച്ചതു മറ്റൊന്നിൽനിന്നും കിട്ടിയ സുഖമാകാൻ ഇടയില്ല. ഉറക്കത്തിൽ ഒന്നും അറിയാതിരുന്നതാണ് സുഖിപ്പിച്ചതെന്ന വസ്തുത രണ്ടാമത്തെ കാര്യം. 'ഒന്നും അറിഞ്ഞില്ല' എന്നാണല്ലോ അനുഭവം. മറ്റുള്ളവയെ അറിയുന്നതു ദുഃഖകാരണമാണെന്ന് ഈ അനുഭവംതന്നെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഉറക്കത്തിൽ അനുഭവിച്ച ആത്മസുഖംപോലും അനുഭവവേളയിൽ അറിയാൻ കഴ

യാത്തവണ്ണം ഒരിരുണ്ട മറ അതിനെ മുടിയീരുന്നു എന്നതാണു മൂന്നാമത്തെ കാര്യം. അപ്പോൾ ഉറക്കം രണ്ടിലൊത്ത അഭൈതാനുഭവമാണ്. അവിടെ ആനന്ദസ്വരൂപമായ ആത്മാവും അതിനെ മുടുന്ന ഒരു മറയുമാണുള്ളതു്. ഇക്കാര്യമാണ് 'ഇരുളിലിരിക്കുന്നുറോൻ' എന്ന ഭാഗം കൊണ്ടു് ഗുരുദേവൻ വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. ഇത്രയുമറിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞാൽ ആനന്ദസ്വരൂപമായ ആത്മാവിനെ മുടുന്ന ഈ മറയെക്കൂടി അകറ്റാൻ പററുമോ എന്നു് ഞാലോചിക്കേണ്ടതു്. സത്യാനുഭവേഷികൾ സാധനാനുഷ്ഠാനങ്ങളിലൂടെ യതിക്കുന്നതതിനുവേണ്ടിയാണ്. ഉണർന്നിരുന്നു വിഷയങ്ങളെ അനുഭവിക്കുന്ന ജാഗ്രദവസ്ഥയിൽ തന്നെ നിസ്സംഗത്വം ശീലിച്ചു് വിഷയവാസന അകറ്റാമെങ്കിൽ ഉറക്കത്തിലെ ഇരുണ്ട മറയും മാറുമെന്നവർ കണ്ടു. വാസ്തവത്തിൽ വിഷയ വാസന അതിന്റെ കാരണമായ അജ്ഞാനമായി മാറി ആത്മാവിനെ മറയ്ക്കുന്നതാണു് ഉറക്കത്തിലെ ഇരുണ്ട മറ. ഉണർന്നിരിക്കുമ്പോൾ സർവ്വത്ര ഈശ്വരബുദ്ധി അഭ്യസിച്ച് വിഷയവാസന അകറ്റുന്നവർക്കു് ഈ അജ്ഞാനമറിഞ്ഞിരിക്കിട്ടു. അതോടെ ബോധാനന്ദമയമായ ബ്രഹ്മസത്യം സൂര്യതുല്യം സർവ്വത്ര ഇടതിങ്ങി വിളങ്ങുന്നതായും അനുഭവപ്പെടുന്നു. അവിടെ പിന്നെ ഒരിക്കലും ഇരുട്ടിന്റെ പ്രശ്നം ഉദിക്കുന്നതേയില്ല. ഈ സാക്ഷാത്കാരം നേടിയ ഗുരുദേവൻ സ്വാന്തര്യം തന്നെയാണ് "ചുറ്റും കതിരിടുവോൻ തൻ ചുറ്റായ" മറ്റൊരിരുട്ടു വിലസിടുമോ?" എന്ന ചോദ്യരൂപേണ വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്.

സ്വയം പ്രകാശിക്കുന്ന സത്യത്തിൽ ഈ ഇരുണ്ട മറ എങ്ങനെ വന്നു? ഈ ചോദ്യം ചോദിച്ചിട്ടു കാര്യമില്ല. ഈ മറ അകറ്റാവുന്നതാണെന്നു തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ധൈ

ര്യമുണ്ടെങ്കിൽ അതിനു യതികൂട്, ഇക്കാര്യമാണ് ഗുരുദേവൻ അടുത്ത പദ്യത്തിൽ വെളിപ്പെടുത്തുന്നത് :-

6. വിലസിടുവോനിവന്നെന്നാ—

ലലസത താനേ കടന്നുപിടികൂടും

നിലയിതുതന്നെ നമുക്കീ -

നിലയനമേരുമ്പോഴാണൊരാന്നദം .

ഇവൻ — ഈ ജീവൻ; വിലസിടുവോൻ — ഇന്ദ്രിയവിഷയങ്ങളിൽ രസിക്കുന്നവനാണ്; എന്നാൽ — എന്നുവന്നാൽ; താനേ — അറിയാതെ; അലസത — സ്വരൂപവിസ്മരണരൂപത്തിലുള്ള അവിദ്യ; കടന്നു പിടികൂടും — കേറിവന്നു മറയുണ്ടാക്കും; നമുക്ക് — ജീവന്മാർക്ക്; നിലയിതുതന്നെ — അപ്പോഴും സ്വരൂപം ബ്രഹ്മംതന്നെ; ഈ നിലയനമേരുമ്പോഴാണൊരാന്നദം — വിഷയവാസനയകററി സ്വരൂപം സാക്ഷാത്കരിക്കുമ്പോഴേ ഈ ആനന്ദം അറിയാറാവൂ.

ഈ ജീവൻ ഇന്ദ്രിയവിഷയങ്ങളിൽ രസിക്കുന്നവനാണ് എന്നുവന്നാൽ അറിയാതെ സ്വരൂപവിസ്മരണരൂപത്തിലുള്ള അവിദ്യകേറിവന്നു മറയുണ്ടാക്കും. ജീവന്മാർക്ക് അപ്പോഴും സ്വരൂപം ബ്രഹ്മംതന്നെ. വിഷയവാസനയകററി സ്വരൂപം സാക്ഷാത്കരിക്കുമ്പോഴേ ഈ ആനന്ദം അറിയാറാവൂ.

നിലയിതുതന്നെ

ആനന്ദഘനമായ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ അംശമാണ് ജീവൻ. ജീവന്റെ ഈ ബ്രഹ്മസ്വരൂപസ്ഥിതിക്ക് ഒരിക്കലും ഒരു മാറ്റവും സംഭവിക്കുന്നമില്ല. പീണെ സംസാ

രബന്ധം അനുഭവിക്കുന്നതോ. ബ്രഹ്മശക്തിയായ മായ ബ്രഹ്മാംശത്തിൽ തല്ലാലത്തേയ്ക്കുണ്ടാകുന്ന ഒരു ഭ്രമമാണ് സംസാരബന്ധം. ശക്തി സ്പന്ദിച്ചു അന്തഃകരണത്തെയും ഇന്ദ്രിയങ്ങളെയും ഉണ്ടാക്കുന്നതോടെ ബ്രഹ്മാംശമായ ജീവൻ അവയെ ആശ്രയിച്ചു ജഡപ്രപഞ്ചം ഉണ്ടെന്ന അനുഭവത്തിനു വിധേയനാകുന്നു. ഇങ്ങനെ വന്നുചേരുന്ന ഭ്രമമാണ് സംസാരബന്ധം. ഒരു വസ്തുവിൽ ആരോപിച്ചുവെക്കുന്ന ഭ്രമമൊന്നും ആ വസ്തുവിന്റെ സ്വരൂപത്തിനു മാറ്റം വരുത്തുന്നില്ല. മരുഭൂമിയിൽ ആരോപിതമാകുന്ന കാനൽ ജലം അതിനെ നനയ്ക്കുന്നതേയില്ല. കയറിൽ സർപ്പം, ജലധാര, വടി എന്നിങ്ങനെ എന്തെല്ലാം കാഴ്ചകൾ ഉണ്ടെന്നുതോന്നിയാലും കയറിന്റെ സ്വരൂപത്തിനു മാറ്റമൊന്നും സംഭവിക്കുന്നില്ല. അതുപോലെ ബ്രഹ്മാംശമായ ജീവനിൽ എന്തെല്ലാം സംസാരബന്ധങ്ങൾ ആരോപിച്ചുവെച്ചാലും ജീവന്റെ ബ്രഹ്മസ്വരൂപത്തിൽ മാറ്റമൊന്നും വരുത്തുന്നില്ലെന്നുള്ളതാണ് സത്യം. ഇതെപ്പോൾ അറിയാറാകും. ആരോപിച്ചിരിക്കുന്ന കാഴ്ചകൾ അകറ്റി സ്വരൂപം കണ്ടെത്തുമ്പോൾ ഇതറിയാറാകും. അക്കാശ്യമാണ് 'നിലയനമേറുമ്പൊഴാണൊരാന്നന്ദം' എന്ന ഭാഗം കൊണ്ടു ഗുരുദേവൻ വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നത്. കയറിൽ പാമ്പിനെക്കാണുന്നയാൾക്ക് കയറിനൊരുമാറ്റവും വന്നിട്ടില്ലെന്ന് എപ്പോഴറിയാറാകും? പാമ്പിന്റെ കാഴ്ചപോയി അടുത്തുചെന്ന് കയറിനെ കാണുമ്പോൾ അറിയാറാകും. അതുപോലെ ആത്മസ്വരൂപം സാക്ഷാത്കരിച്ചാൽ ജനനമരണാദി സംസാരബന്ധം ആത്മാവിന് ഒരിക്കലും സംഭവിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് അറിയാറാകും.

അങ്ങനെയുള്ള സ്വരൂപസാക്ഷാത്കാരത്തിലെത്തുമ്പോഴുള്ള അനുഭവം എന്തായിരിക്കുമെന്നാണിനി അടുത്ത പദ്ധ്യത്തിൽ വിവരിക്കുന്നത് :-

7. ആനന്ദക്കടൽ പൊങ്ങി -

താനേ പായുന്നിതാ പരന്നൊരുപോൽ

ജ്ഞാനം കൊണ്ടിതിലേറി-

പ്പാനംചെയ്യുന്നു പരമഹംസജനം.

ആനന്ദക്കടൽ പൊങ്ങി - സർവ്വത്ര ഓരാനന്ദസമുദ്രം തന്നെ തെളിഞ്ഞു; ഒരുപോൽ പരന്നു - ഒരേ മട്ടിൽ വ്യാപിച്ചു; താനേ പായുന്നു - സ്വയം നിറഞ്ഞു കവിയുന്നു; പരമഹംസജനം - പരമസത്യംകണ്ട സ്ഥിതപ്രജ്ഞന്മാർ; ജ്ഞാനംകൊണ്ടു - വസ്തു ഒന്നേയുള്ള എന്ന ദൃഢമായ അനുഭവത്തിലൂടെ; ഇതിലേറി - ഈ ആനന്ദക്കടലിലിറങ്ങി; പാനം ചെയ്യുന്നു - അതു കുടിച്ചു മടിക്കുന്നു.

സർവ്വത്ര ഓരാനന്ദസമുദ്രംതന്നെ തെളിഞ്ഞു ഒരേമട്ടിൽ വ്യാപിച്ചു സ്വയം നിറഞ്ഞു കവിയുന്നു. സത്യം കണ്ട സ്ഥിതപ്രജ്ഞന്മാർ വസ്തു ഒന്നേയുള്ള എന്ന ദൃഢമായ അനുഭവത്തിലൂടെ ഈ ആനന്ദക്കടലിലിറങ്ങി അതു കുടിച്ചു മടിക്കുന്നു.

ജ്ഞാനിയുടെ ആനന്ദം

ഇടതിങ്ങിയ ആനന്ദാനുഭവമാണു ബ്രഹ്മസ്വരൂപം. ജീവൻ ആത്മസ്വരൂപം കണ്ടെത്തുന്നതോടെ സ്വാശരീരത്തിൽ കുടികൊള്ളുന്ന ആത്മാവുതന്നെയാണു് ജഗത്തിലെ ഞും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന സത്യമെന്നു തെളിയുന്നു. ആനന്ദസ്വരൂപമായ ഒരേ ഒരു വസ്തുവിലെ മായാദൃശ്യമാണു പ്രപഞ്ചമെന്നറിയാറാകുന്നു. അതോടേ എങ്ങും ഓരാനന്ദസമുദ്രം അലരുന്നതായിട്ടാണനുഭവം. ഇതിന്റെ മാഹാത്മ്യം മനസ്സിനു ചിന്തിച്ചറിയാനോ വാക്കിനു വിവരിക്കാനോ സാധ്യമല്ല. ഇതനുഭവിച്ചുതന്നെ അറിയേണ്ട

താണ്. ഗുരുഭാവൻ ആത്മാപദേശശതകത്തിൽ ഈ അനുഭവത്തെ ഒരു 'മൗനലോകാത്മീയ'യായിട്ടാണ് ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഭേദചിന്ത ഒന്നുമാത്രമാണീ അനുഭവത്തിനു തടസ്സമുണ്ടാക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് പരമഹംസന്മാർ എല്ലാ ഭേദചിന്തകളും വെടിഞ്ഞു ഈ ആനന്ദാനുഭവത്തിൽ സഭാ മുഴുകി കഴിഞ്ഞു കൂടുന്നു. ബ്രഹ്മസാക്ഷാത്കാരം നേടി ജീവന്മുക്തന്മാരായവരാണ് പരമഹംസന്മാർ. അവർക്ക് ബ്രഹ്മാനന്ദസമുദ്രത്തിൽ സ്വൈരസഞ്ചാരം ചെയ്യാനുള്ള കപ്പലാണ് ജ്ഞാനം. ഇവിടെ വസ്തു ഒന്നേയുള്ളൂ എന്ന ദൃഢമായ ബോധമാണ് ജ്ഞാനം. ആനന്ദമിടതിങ്ങുന്ന അഭയബോധമാണ് ആ, വസ്തു.

ഈ ബ്രഹ്മാനന്ദസാക്ഷാത്കാരം ജീവിതത്തെ പൂർണ്ണമായും ധന്യതയിലെത്തിക്കുന്നു എന്നാണിനി വിവരിക്കുന്നത് :-

8. ജനമിതുകണ്ടു തെളിഞ്ഞാൽ
ജനിമൃതികൈവിട്ടിരിക്കുമന്നിലയിൽ
മനതളിരൊന്നു കലർന്നാ
ലനവരതം സൗഖ്യമനുതന്നെ വരും.

ജനം - മനുഷ്യപ്രഭയം; ഇതുകണ്ടു തെളിഞ്ഞാൽ - ഈ ബ്രഹ്മാനന്ദസമുദ്രം കണ്ടുതെളിയുമെങ്കിൽ: അന്നിലയിൽ - ആ സമുദ്രവുമായി അലിഞ്ഞുചേർന്ന്; ജനിമൃതി കൈവിട്ടിരിക്കും - ജനനമരണരൂപമായ സംസാരബന്ധത്തിൽ നിന്നും മോചിക്കും; മനതളിർ - ശുദ്ധമായമനസ്സ്; ഒന്നു കലർന്നാൽ - ഒരിക്കലൈങ്കിലും ബ്രഹ്മാനുഭവത്തിനു പാത്രമായാൽ; അന്നുതന്നെ - അതോടെ; അനവരതം - ഒരിക്കലും വിട്ടുപോകാത്ത; സൗഖ്യം വരും - ആനന്ദാനുഭവം വന്നുചേരും.

മനുഷ്യഹൃദയം ഈ ബ്രഹ്മാനന്ദസമുദ്രംകണ്ടു തെളിയുമെങ്കിൽ ആ സമുദ്രവുമായി അലിഞ്ഞുചേർന്ന് ജനനമരണരൂപമായ സംസാരബന്ധത്തിൽനിന്നും മോചിക്കും. ശുദ്ധമായ മനസ്സ് ഒരിക്കലേങ്കിലും ബ്രഹ്മാനന്ദാനുഭവത്തിനു പാത്രമായാൽ അതോടെ ഒരിക്കലും വിട്ടുപോകാത്ത ആനന്ദാനുഭവം വന്നുചേരും.

സുഖമനുഭവത്തെപ്പറ്റും

സുഖമാണല്ലോ എല്ലാവരുടെയും ലക്ഷ്യം. ലോകസുഖങ്ങൾ നൈമിഷികങ്ങളായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണു വീണ്ടും വീണ്ടും അതു നേടാനായി മനുഷ്യൻ കർമ്മരംഗത്തു ചെന്നത്. ഇതരസാമഗ്രികളെ ആശ്രയിച്ചാണു ലൗകികസുഖം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. ആ സാമഗ്രികൾ അനുകൂലമല്ലെന്നു വന്നാൽ അതോടെ സുഖവും നഷ്ടമാകും. ഈ സ്ഥിതിയിൽ മറ്റൊന്നിനെയും ആശ്രയിക്കാതെ തന്നിൽ തന്നെ ഒട്ടങ്ങാത്ത ഒരു സുഖസമുദ്രം കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞാൽ അതോടെ ജീവിതം പൂർണ്ണമായും ധന്യമാകുമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അങ്ങനെയുള്ള ആനന്ദാനുഭവമാണ് അവനവന്റേതായ ബ്രഹ്മസ്വരൂപം സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു കിട്ടുന്നത്. ബ്രഹ്മമാണു വസ്തു. മറ്റുള്ളതൊക്കെ അതിലെ മായാ ദർശനങ്ങൾ മാത്രം. വസ്തു മാറ്റമില്ലാത്തതായതുകൊണ്ടു ബ്രഹ്മാനുഭവം ഒരിക്കലുണ്ടായാൽ പിന്നെ ഒരിക്കലും അതുവിട്ടുപോകുന്നതല്ല. ഇതാണു ജ്ഞാനമഹിമ. ഒരിക്കൽ ബ്രഹ്മാനന്ദമനുഭവിച്ചാൽ പിന്നെ മരണത്തിനുപോലും അതിനെ നഷ്ടപ്പെടുത്താൻ കഴിയുകയില്ലെന്നു അപ്പോൾ തന്നെ തെളിയുന്നു. വസ്തു ഒന്നേയുള്ളവെങ്കിൽ പിന്നെ ആരു ജനിക്കാൻ? ആരു മരിക്കാൻ. ഈ അനുഭവമാണ് ജനനമരണരൂപമായ സംസാരബന്ധത്തിൽനിന്നുള്ള മോക്ഷം.

പലതായിക്കാണപ്പെടുന്ന പ്രപഞ്ചഭൂതങ്ങളിൽ മമതാബന്ധം വെടിയുന്നയാൾക്കു ഉടൻ ഈ ബ്രഹ്മാനുഭവം പ്രാപ്തമായിത്തീരുന്നു. ഇക്കാര്യമാണു ഗുരുദേവൻ ഇനി വെളിപ്പെടുത്തുന്നത് :-

9. വരുമിതിലൊന്നു നിനക്കിതിൽ
കരളിലഴിഞ്ഞൊഴുകീടുമിവമരും
കരുതരുതൊന്നുമിതെന്നാ-
ലൊരുപൊരുളായിടുമനുതന്നെയവൻ.

വരുമിതിൽ - സാധനാനുഷ്ഠാനംകൊണ്ടു നേടാവുന്ന ഈ ബ്രഹ്മാനുഭവത്തിൽ; ഒന്നുനിനയ്ക്കിൽ - ഭാവനചെയ്തു മനസ്സുറയ്ക്കുമെങ്കിൽ; കരളിലഴിഞ്ഞൊഴുകീടും - ചിത്തത്തെ പ്രലോഭിപ്പിച്ചു നിറഞ്ഞുകവിയുന്ന; ഇവമരും - ഏന്റേതെന്റേതെന്ന മമതാ ബന്ധം അതോടെ നിലയ്ക്കും; ഇതു ഏകമരുതതു് - ഒന്നും ഏന്റേതെന്നു കരുതി ഭ്രമിക്കരുതു്; എന്നാൽ - അങ്ങനെ സംഗം വെടിയുമെങ്കിൽ; അനുതന്നെയവൻ - ആ നിമിഷംതന്നെ ഒരുവൻ; ഒരു പൊരുളായിടും - ബ്രഹ്മസ്വരൂപമായി ഭവിക്കും.

സാധനാനുഷ്ഠാനംകൊണ്ടു നേടാവുന്ന ഈ ബ്രഹ്മാനുഭവത്തിൽ ഭാവനചെയ്തു മനസ്സുറയ്ക്കുമെങ്കിൽ ചിത്തത്തെ പ്രലോഭിപ്പിച്ചു നിറഞ്ഞു കവിയുന്ന ഏന്റേതെന്റേതെന്ന മമതാബന്ധം അതോടെ നിലയ്ക്കും. ഒന്നും ഏന്റേതെന്നു കരുതി ഭ്രമിക്കരുതു്. അങ്ങനെ സംഗം വെടിയുമെങ്കിൽ ആ നിമിഷംതന്നെ ഒരുവൻ ബ്രഹ്മസ്വരൂപമായിഭവിക്കും.

ഒരുപൊരുളായിടും

അഭയബ്രഹ്മത്തിൽ വെറുതെ മായ ഉണ്ടാക്കിക്കാണിക്കുന്നതാണു പലതിന്റെ കാഴ്ച. അതു സത്യമെന്നു കരുതി

അവയിൽ എന്റേതെന്റേതെന്ന സംഗം പുലർത്തുന്നതോടേ യാണു ബ്രഹ്മാനുഭവം മറഞ്ഞുപോകുന്നത്. ഒരു വസ്തുവിനെ തെറ്റിദ്ധരിച്ചു മറൊന്നായി കണ്ടാൽ വസ്തുവിന്റെ യഥാർത്ഥരൂപം മറഞ്ഞുപോകമെന്നു തീർച്ചയാണല്ലോ. കയറിനെ പാമ്പായിക്കണ്ടാൽ കയറു കാണാനേ പറ്റില്ല. തെറ്റിദ്ധരിക്കപ്പെടുന്ന കാഴ്ച മാറിയാലേ പിന്നെ യഥാർത്ഥരൂപം തെളിയൂ. പാമ്പിന്റെ കാഴ്ച ഉപേക്ഷിച്ച് അടുത്തു ചെന്നു കണ്ടാലേ കയറു കാണാൻ പറ്റൂ. അതുപോലെ പലതിന്റെ കാഴ്ചയും അവയോടുള്ള സംഗവും ഉപേക്ഷിച്ചു വസ്തു ഒന്നേയുള്ളൂ എന്നു ഭാവനചെയ്തു ബ്രഹ്മത്തോടുകൂടണം. ഈ സാധനയഭ്യസിച്ചു സംഗം വെടിയുന്ന നിമിഷം ഒരുവൻ സ്വയം ആനന്ദഘനമായ ബ്രഹ്മവസ്തുവായി മാറുന്നതാണ്. നിസ്സംഗത്വംകൊണ്ടു നേടാവുന്ന പരമമായ ഈ ബ്രഹ്മാനുഭവരഹസ്യമാണു ഗുരുദേവൻ ഒൻപതാം പദ്യത്തിൽ അനുഭവമാധുര്യത്തോടെ വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.

എത്ര കേമനായാലും പലതുകണ്ടു സംഗബദ്ധനായി ഭ്രമിക്കുന്നവൻ മൃഗതുല്യനാണെന്നു വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു ഗുരുദേവൻ കൃതി ഉപസംഹരിക്കുന്നു :-

10. അവനിവെന്നു നിനയ്ക്കു-
നവനൊരുപതിയെന്നിരിക്കിലും പശുവാം
അവികലമാഗ്രഹമററ-
ലവകലിതാനന്ദവെള്ളമോടിവരും.

അവനിവെന്നു - അവൻ വേറെ, ഇവൻ വേറെ എന്നിങ്ങനെ നിനയ്ക്കുന്നവൻ - പലതുണ്ടെന്നു ഭ്രമിക്കുന്നവൻ; ഒരു പതിയെന്നിരിക്കിലും - ഒരു ചക്രവർത്തിയായാൽ

പോലും; പശുവാം - മൃഗതുല്യനാണെന്നറിയേണ്ടതാണ്; അവികല്പം - ഏകഭാവനകൊണ്ടു ചിന്തം ശുദ്ധിയാക്കി; ആഗ്രഹമറ്റാൽ - സംഗം വെടിഞ്ഞു കാമങ്ങളുപേക്ഷിക്കുമെങ്കിൽ; അവകലിതാനന്ദവെള്ളം - നിറഞ്ഞു കവിയുന്ന ബ്രഹ്മാനന്ദരസം; ഓടിവരും - തത്ക്ഷണം അനുഭവിക്കാറാകും.

അവൻ വേറെ, ഇവൻ വേറെ എന്നിങ്ങനെ പലതുണ്ടെന്നു ഭ്രമിക്കുന്നവൻ ഒരു ചക്രവർത്തിയായാൽപോലും മൃഗതുല്യനാണെന്നറിയേണ്ടതാണ്. ഏകഭാവനകൊണ്ടു ചിന്തം ശുദ്ധിയാക്കി സംഗം വെടിഞ്ഞു കാമങ്ങളുപേക്ഷിക്കുമെങ്കിൽ നിറഞ്ഞു കവിയുന്ന ബ്രഹ്മാനന്ദരസം തത്ക്ഷണം അനുഭവിക്കാറാകും.

ആനന്ദവെള്ളമോടിവരും

അഖണ്ഡാനന്ദസ്വരൂപമായ ബ്രഹ്മമാണു വസ്തു. അതല്ലാതെ അല്പംപോലും രണ്ടാമതൊന്നു ഇവിടെ ഇല്ലേ ഇല്ല. ഈ വസ്തുരഹസ്യം സൂര്യതുല്യം തെളിഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണ്. ഇതു കണ്ടനുഭവിക്കാനാണു മനുഷ്യൻ ഈശ്വരൻ വിവേകവും വിചാരശക്തിയും നൽകിയിരിക്കുന്നത്. ഈശ്വരൻ നൽകിയ ഈ അനുഗ്രഹങ്ങൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി അഭയസത്യം സാക്ഷാത്കരിക്കാതെ പലതിൽ ഭ്രമിച്ചു സംഗബദ്ധനായി കാമക്രോധമോഹങ്ങളിൽപെട്ടുഴലുന്നവൻ എത്ര വലിയ ചക്രവർത്തിയായാലും മൃഗതുല്യനാണെന്നാണ് സത്യദർശികളുടെ മതം. സത്യം വിചാരംചെയ്തറിയാൻ കഴിയാത്തവനാണു മൃഗങ്ങൾ. അവ അപ്പോഴപ്പോഴുള്ള വികാരങ്ങൾക്കടിമപ്പെട്ടു ജീവിതം നയിച്ചുപോരുന്നു. വിശേഷബുദ്ധിയുള്ളവനാണു മനുഷ്യൻ. ഒരുവൻ എത്ര കിണഞ്ഞു പരിശ്രമിച്ചാലും ജഡപദാർത്ഥങ്ങളൊന്നും എക്കാലത്തും

അവൻറൊക്കെ വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാൻ കഴികയില്ലെന്നു മനുഷ്യൻ വിശേഷബുദ്ധികൊണ്ടു ധരിക്കണം. ദേഹമുൾപ്പെടെ എല്ലാം ഏതു നിമിഷവും വിട്ടുപോകേണ്ടിവരും. അതുകൊണ്ട് കാലേകൂട്ടിത്തന്നെ അവയിൽ എന്റൊക്കെ ഭാവം വെടിയണം. അവൻ, ഇവൻ എന്നു പലതുകണ്ടു ലാതെ എല്ലാം ഈശ്വരമയമാണെന്നു ബുദ്ധിയെ പഠിപ്പിക്കണം. നൈമിഷികങ്ങളും ദുഃഖഭൂയിഷ്ടങ്ങളുമായ ലോകകാമങ്ങളുമാകുന്നു. ഇത്രയുമായാൽ അവന്റെ ഉള്ളിൽ തന്നെ നിറഞ്ഞു കവിയുന്ന ബ്രഹ്മാനന്ദരസം കണ്ടെത്താൻ കഴിയും. ആനന്ദാനുഭവത്തിനു വേണ്ടിയാണല്ലോ മനുഷ്യൻ രാപകൽ പാടുപെടുന്നത്. ബ്രഹ്മാനന്ദാനുഭവമുണ്ടായാൽ ദേഹത്തിന്റെ വേർപാടുപോലും അതിനെ നഷ്ടപ്പെടുത്തുകയില്ലെന്നും തെളിയും.

നൈമിഷികമായ ഇന്ദ്രിയാനുഭവത്തിന്റെയും അനശ്വരമായ ബ്രഹ്മാനുഭവത്തിന്റെയും രഹസ്യം അനുഭൂതിമാധുര്യത്തോടെ പകർന്നുതന്ന കൃതിയാണ് 'അനുഭൂതിദശകം'. അതോടൊപ്പം ഇന്ദ്രിയാനുഭവത്തെക്കുറിച്ച് ബ്രഹ്മാനുഭവം നേടാനുള്ള മാർഗ്ഗവും ലളിതമായും സംശയരഹിതമായും ഇതിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സഭാ ഇടതിങ്ങിയ ബ്രഹ്മാനന്ദാനുഭവത്തിൽ മുഴുകിക്കഴിഞ്ഞിരുന്ന ഗുരുദേവന്റെ വാക്കുകളാണിവയെന്നു സ്പഷ്ടം. ഇങ്ങനെ സ്വാനുഭവാമൃതം പകർന്നു നമുക്കു നൽകിയ ആ പരമഹംസന്റെ പാദങ്ങളിൽ നമുക്കു പ്രണിപതിക്കാം.

.ഓം ശാന്തിഃ ശാന്തിഃ ശാന്തിഃ